CONVENŢIE

privind interzicerea utilizării, stocării, producerii şi transferului de mine antipersonal şi distrugerea acestora*) adoptată la Oslo, Norvegia, la 18 septembrie 1997

*) Traducere.

PREAMBUL

Statele părţi,

hotărâte să pună capăt suferinţelor şi pierderilor de vieţi omeneşti provocate de minele antipersonal care ucid sau mutilează sute de persoane în fiecare săptămână, cel mai adesea civili fără apărare şi, în special, copii, împiedică dezvoltarea economică şi reconstrucţia, îngreunează repatrierea refugiaţilor şi a persoanelor silite să îşi părăsească domiciliul şi au şi alte consecinţe grave ani de zile după amplasare,

considerând că este necesar să facă tot ceea ce depinde de ele pentru a contribui într-o manieră eficientă şi coordonată spre a face faţă sarcinii eliminării minelor antipersonal amplasate în lume şi pentru a asigura distrugerea acestora,

dorind să facă tot ceea ce depinde de ele în scopul furnizării de asistenţă pentru îngrijirea, reabilitarea, inclusiv reintegrarea economică şi socială a victimelor minelor,

recunoscând că interzicerea totală a minelor antipersonal ar constitui, de asemenea, o măsură importantă de creştere a încrederii,

salutând adoptarea Protocolului de interzicere sau restricţionare a folosirii minelor, armelor-capcană şi a altor dispozitive, astfel cum a fost amendat la data de 3 mai 1996, anexat la Convenţia privind interzicerea sau restricţionarea folosirii unor arme convenţionale care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau nediscriminatorii, şi îndemnând la ratificarea rapidă a acestui protocol de către toate statele care nu au făcut încă acest lucru,

salutând, de asemenea, Rezoluţia Adunării Generale a Naţiunilor Unite din 10 decembrie 1996, care îndeamnă toate statele să promoveze riguros încheierea unui acord internaţional efectiv şi juridic obligatoriu privind interzicerea folosirii, stocării, producţiei şi transferului minelor antipersonal,

salutând, de asemenea, măsurile adoptate în ultimii ani atât la nivel unilateral, cât şi multilateral, având ca scop interzicerea, restricţionarea sau suspendarea folosirii, stocării, producţiei şi transferului de mine antipersonal,

accentuând rolul conştiinţei publice în promovarea principiilor umanitare, astfel cum acestea sunt evidenţiate în chemarea la interzicerea totală a minelor antipersonal, şi recunoscând eforturile depuse în acest scop de Crucea Roşie Internaţională, de Mişcarea Semilunii Roşii, de Campania Internaţională pentru Interzicerea Minelor Terestre şi de alte numeroase organizaţii neguvernamentale din întreaga lume,

evocând **Declaraţia de la Ottawa din 5 octombrie 1996** şi Declaraţia de la Bruxelles din 27 iunie 1997, prin care comunitatea internaţională era îndemnată să negocieze un acord internaţional şi juridic obligatoriu de interzicere a folosirii, stocării, producţiei şi transferului minelor antipersonal,

subliniind dorinţa de a atrage toate statele să adere la prezenta convenţie şi hotărâte să acţioneze energic pentru promovarea universalităţii sale în toate forurile relevante, incluzând, inter alia, Naţiunile Unite, Conferinţa de Dezarmare, organizaţii şi grupări regionale şi conferinţe de evaluare a aplicării Convenţiei privind interzicerea sau restricţionarea folosirii unor arme convenţionale care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau nediscriminatorii,

bazându-se pe principiile dreptului internaţional umanitar, conform cărora dreptul părţilor aflate într-un conflict armat de a-şi alege metodele şi mijloacele de ducere a războiului nu este nelimitat, pe principiul care interzice folosirea în conflictele armate a armelor, proiectilelor, materialelor şi metodelor de luptă de natură să cauzeze prejudicii sau suferinţe inutile, precum şi pe principiul conform căruia trebuie făcută distincţie între persoane civile şi combatanţi,

au convenit următoarele:

ART. 1 Obligaţii generale

1. Fiecare stat parte se angajează ca niciodată şi în nici o împrejurare:

a) să nu folosească mine antipersonal;

b) să nu dezvolte, să nu producă, să nu achiziţioneze în alt mod, să nu stocheze, să nu conserve sau să nu transfere către oricine, direct sau indirect, mine antipersonal;

c) să nu ajute, să nu încurajeze sau să nu determine în nici un fel pe oricine s-ar angaja în orice activitate interzisă unui stat parte prin prezenta convenţie.

2. Fiecare stat parte se angajează să distrugă sau să asigure distrugerea tuturor minelor antipersonal, în concordanţă cu prevederile acestei convenţii.

ART. 2 Definiţii

1. Prin mină antipersonal se înţelege o mină concepută să explodeze în prezenţa, la apropierea sau la contactul cu o persoană şi destinată să scoată din luptă, să rănească sau să omoare una sau mai multe persoane. Minele concepute pentru a exploda în prezenţa, la apropierea sau la contactul cu un vehicul şi nu cu o persoană, care sunt echipate cu dispozitive antideminare, nu sunt considerate mine antipersonal ca rezultat al unei astfel de echipări.

2. Prin mină se înţelege tipul de muniţie destinată să fie amplasată sub, pe sau în apropierea pământului ori a altei suprafeţe şi să explodeze prin prezenţa, la apropierea sau la contactul cu o persoană sau cu un vehicul.

3. Prin dispozitiv antideminare se înţelege un dispozitiv destinat să protejeze o mină şi care face parte din aceasta, este legat de aceasta, ataşat la aceasta sau plasat sub mină şi care se declanşează la o acţiune intenţionată de a modifica poziţia minei.

4. Transferul presupune, în plus faţă de mişcarea fizică a minelor antipersonal din afara în interiorul teritoriului naţional sau din teritoriul naţional în afară, transferul dreptului de proprietate şi de control asupra minelor, dar nu şi cesiunea teritoriului pe care au fost amplasate mine antipersonal.

5. Prin zonă minată se înţelege o zonă periculoasă datorită prezenţei sau presupusei prezenţe a minelor.

ART. 3 Excepţii

1. Fără a aduce atingere obligaţiilor generale care decurg din prevederile art. 1, se permite păstrarea sau transferul unui număr de mine antipersonal pentru punerea la punct a tehnicilor de detectare a minelor, de deminare sau de distrugere a minelor şi pentru instruirea în acest scop. Cantitatea de astfel de mine nu va depăşi numărul minim absolut necesar pentru scopurile enumerate mai sus.

2. Transferul minelor antipersonal în scopul distrugerii acestora este permis.

ART. 4 Distrugerea stocurilor de mine antipersonal

Cu excepţia cazurilor stipulate la art. 3, fiecare stat parte se angajează să distrugă sau să asigure distrugerea tuturor stocurilor de mine antipersonal pe care le deţine în proprietate sau le posedă ori care se află sub jurisdicţia sau controlul propriu cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de 4 ani după data intrării în vigoare a acestei convenţii pentru acel stat parte.

ART. 5 Distrugerea minelor antipersonal din zonele minate

1. Fiecare stat parte se angajează să distrugă sau să asigure distrugerea tuturor minelor antipersonal din zonele minate aflate sub propria jurisdicţie sau control

cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de 10 ani după data intrării în vigoare a acestei convenţii pentru acel stat parte.

2. Fiecare stat parte va depune toate eforturile pentru a identifica toate zonele aflate sub propria jurisdicţie sau control în care prezenţa minelor antipersonal este cunoscută sau presupusă şi pentru a se asigura cât mai repede posibil că toate zonele minate de sub propria jurisdicţie sau control sunt marcate, supravegheate şi protejate prin împrejmuire ori prin alte mijloace care să împiedice în mod eficace accesul civililor, până când toate minele antipersonal existente în zona respectivă au fost distruse. Marcarea va respecta standardele stabilite prin Protocolul privind interzicerea sau restricţionarea folosirii minelor, armelor-capcană şi a altor dispozitive, astfel cum a fost modificat la data de 3 mai 1996, anexat la Convenţia privind interzicerea sau restricţionarea folosirii unor arme convenţionale care ar putea fi considerate ca producând efecte traumatice excesive sau nediscriminatorii.

3. Dacă un stat parte consideră că nu este în măsură să distrugă sau să asigure distrugerea, în perioada specificată, a tuturor minelor antipersonal la care se face referire în paragraful 1, acesta poate transmite adunării statelor părţi sau Conferinţei de evaluare a aplicării o cerere pentru prelungirea termenului de distrugere completă a acestor mine antipersonal pentru o perioadă de până la 10 ani.

4. Fiecare cerere va conţine:

a) durata propusă pentru prelungirea termenului;

b) expunerea detaliată a motivelor care au stat la baza cererii de prelungire, incluzând:

(i) pregătirile şi stadiul activităţii desfăşurate în cadrul programelor naţionale de deminare;

(ii) mijloacele financiare şi tehnice de care dispune statul parte în scopul distrugerii tuturor minelor antipersonal; şi

(iii) circumstanţele care împiedică statul parte să distrugă toate minele antipersonal din zonele minate;

c) implicaţiile prelungirii din punct de vedere umanitar, social, economic şi al mediului înconjurător; şi

d) orice alte informaţii relevante în legătură cu cererea de prelungire propusă.

5. Adunarea statelor părţi sau Conferinţa de evaluare a aplicării, ţinând seama de factorii enunţaţi la paragraful 4, va evalua cererea şi va hotărî, cu majoritatea voturilor statelor părţi prezente şi care votează, dacă va aproba cererea pentru prelungirea perioadei.

6. O asemenea prelungire poate fi reînnoită după transmiterea unei noi cereri în conformitate cu paragrafele 3, 4 şi 5 ale acestui articol. În cererea de prelungire suplimentară a duratei statul parte va transmite informaţii suplimentare relevante legate de ceea ce s-a întreprins în prima perioadă de prelungire conform prezentului articol.

ART. 6 Cooperarea şi asistenţa internaţională

1. În îndeplinirea obligaţiilor care decurg din prezenta convenţie fiecare stat parte are dreptul de a solicita şi de a primi asistenţă acolo unde este fezabil din partea altor state părţi, în limita posibilului.

2. Fiecare stat parte se angajează să faciliteze şi va avea dreptul să participe la cel mai amplu schimb posibil de echipamente, materiale şi informaţii ştiinţifice şi tehnologice legate de implementarea prezentei convenţii. Statele părţi nu vor impune restricţii nejustificate la furnizarea de echipamente de deminare, precum şi a informaţiilor tehnologice aferente pentru scopuri umanitare.

3. Fiecare stat parte capabil să o facă va furniza asistenţă pentru îngrijirea, reabilitarea şi reintegrarea socială şi economică a victimelor minelor şi pentru programele de avertizare. Această asistenţă poate fi furnizată, inter alia, prin sistemul Naţiunilor Unite, prin organizaţii sau instituţii internaţionale, regionale ori naţionale, prin Comitetul Internaţional al Crucii Roşii, prin societăţile naţionale ale Crucii Roşii şi Semilunii Roşii, precum şi prin Federaţia Internaţională a acestora, prin organizaţii neguvernamentale sau pe baze bilaterale.

4. Fiecare stat parte capabil să o facă va furniza asistenţă pentru deminare şi pentru activităţi aferente. Această asistenţă poate fi furnizată, inter alia, prin sistemul Naţiunilor Unite, prin instituţiile sau organizaţiile internaţionale ori regionale, prin instituţiile sau organizaţiile neguvernamentale ori pe baze bilaterale sau prin participarea la Fondul de contribuţii voluntare al Naţiunilor Unite pentru asistenţă în domeniul deminării ori prin participarea la alte fonduri regionale implicate în acţiuni de deminare.

5. Fiecare stat parte capabil să o facă va furniza asistenţă pentru distrugerea stocurilor de mine antipersonal.

6. Fiecare stat parte se angajează să furnizeze informaţii la baza de date privind deminarea, instituită în cadrul sistemului Naţiunilor Unite, şi îndeosebi informaţii privind diferite mijloace şi tehnologii de deminare, precum şi liste cuprinzând experţi, agenţii de specialitate sau puncte naţionale de contact în domeniul deminării.

7. Statele părţi pot solicita Naţiunilor Unite, organizaţiilor regionale, altor state părţi ori altor foruri interguvernamentale sau neguvernamentale

competente să asiste autorităţile lor în elaborarea unui program naţional de deminare, care să vizeze, inter alia:

a) dimensiunea şi importanţa problematicii minelor antipersonal;

b) resursele financiare, tehnologice şi umane cerute de aplicarea programului;

c) numărul de ani apreciaţi ca fiind necesari pentru distrugerea tuturor minelor antipersonal din zonele minate aflate sub jurisdicţia sau controlul respectivului stat parte;

d) activităţi de avertizare în domeniul minelor, având ca scop reducerea numărului de cazuri de rănire sau de deces provocate de minele antipersonal;

e) asistenţă pentru victimele minelor;

f) relaţia dintre guvernul respectivului stat parte şi entităţile relevante guvernamentale, interguvernamentale sau neguvernamentale relevante care vor contribui la implementarea acestui program.

8. Fiecare stat parte furnizor şi beneficiar de asistenţă în conformitate cu prevederile acestui articol va coopera în vederea asigurării aplicării totale şi prompte a programelor de asistenţă convenite.

ART. 7 Măsuri de transparenţă

1. Fiecare stat parte va raporta secretarului general al Naţiunilor Unite, cât mai curând posibil şi, în orice eventualitate, nu mai târziu de 180 de zile de la intrarea în vigoare a acestei convenţii pentru respectivul stat parte, informaţii cu privire la:

a) măsurile naţionale de implementare menţionate în art. 9;

b) totalul stocurilor de mine antipersonal pe care le are în proprietate sau în posesie ori care se află sub jurisdicţia sau controlul propriu, inclusiv detalii despre tipul, cantitatea şi, în măsura posibilului, numărul lotului fiecărui tip de mine antipersonal stocate;

c) în măsura posibilului, localizarea tuturor zonelor aflate sub propria jurisdicţie sau control în care sunt amplasate sau unde se presupune că ar fi amplasate mine antipersonal, inclusiv cât mai multe detalii cu privire la tipul şi cantitatea de mine antipersonal din zonele minate, precum şi cu privire la perioada amplasării;

d) tipurile, cantităţile şi, în măsura posibilului, numerele loturilor de mine antipersonal deţinute sau transferate în scopul dezvoltării sau antrenamentului în tehnicile de detectare a minelor, de deminare sau de distrugere a minelor ori transferate în scopul distrugerii, precum şi instituţiile autorizate de un stat parte de a deţine sau de a transfera mine antipersonal, în conformitate cu prevederile art. 3;

e) stadiul programelor de conversie sau de desfiinţare a instalaţiilor de producere a minelor antipersonal;

f) stadiul programelor de distrugere a minelor antipersonal, în conformitate cu prevederile art. 4 şi 5, inclusiv detalii despre metodele care vor fi folosite în distrugere, amplasarea locurilor de distrugere, precum şi standardele de siguranţă şi ecologice aplicabile care vor trebui să fie respectate;

g) tipurile şi cantităţile de mine antipersonal distruse după intrarea în vigoare, pentru respectivul stat parte, a acestei convenţii, inclusiv detalii privind cantităţile distruse din fiecare tip de mină antipersonal, în conformitate cu prevederile art. 4 şi 5, şi, în măsura posibilului, împreună cu numerele loturilor fiecărui tip de mină antipersonal în cazul distrugerii, în conformitate cu prevederile art. 4;

h) caracteristicile tehnice ale fiecărui tip de mină antipersonal produsă, în măsura în care acestea sunt cunoscute, precum şi ale celor deţinute sau aflate în posesia statului parte, în prezent furnizând, în măsura posibilului, acele categorii de informaţii care ar putea facilita identificarea minelor antipersonal şi desfăşurarea activităţilor de deminare; aceste informaţii vor include cel puţin dimensiunile, focosul, conţinutul exploziv, conţinutul metalic, precum şi fotografii color şi alte informaţii care ar putea facilita deminarea; şi

i) măsurile luate pentru a preveni imediat şi eficient populaţia în legătură cu toate zonele aflate sub incidenţa prevederilor paragrafului 2 al art. 5.

2. Informaţiile furnizate în conformitate cu acest articol vor fi actualizate anual de către statele părţi, acoperind ultimul an calendaristic, şi vor fi transmise secretarului general al Naţiunilor Unite nu mai târziu de data de 30 aprilie a fiecărui an.

3. Secretarul general al Naţiunilor Unite va transmite statelor părţi toate aceste rapoarte.

ART. 8 Facilitarea şi clarificarea aplicării convenţiei

1. Statele părţi sunt de acord să se consulte şi să coopereze în legătură cu aplicarea prevederilor acestei convenţii şi să conlucreze în spiritul cooperării pentru a facilita respectarea de către toate statele părţi a obligaţiilor ce le revin în conformitate cu prevederile acestei convenţii.

2. Dacă unul sau mai multe state părţi doresc să clarifice şi caută să soluţioneze aspecte referitoare la respectarea prevederilor acestei convenţii de către un alt stat parte, acestea pot să transmită respectivului stat parte, prin intermediul secretarului general al Naţiunilor Unite, o cerere de clarificare a acelei probleme. O asemenea cerere va fi însoţită de toate informaţiile pertinente necesare. Fiecare stat parte se va abţine de la formularea de cereri de clarificare nefondate, având grijă să evite abuzurile. Un stat parte care primeşte

o cerere de clarificare va furniza statului solicitant, prin intermediul secretarului general al Naţiunilor Unite, în termen de 28 de zile, toate informaţiile care ar servi la clarificarea acestei probleme.

3. Dacă statul parte care a solicitat lămuriri nu primeşte răspuns prin intermediul secretarului general al Naţiunilor Unite în această perioadă sau consideră nesatisfăcător răspunsul la cererea de clarificare, prin intermediul secretarului general al Naţiunilor Unite respectivul stat parte poate supune atenţiei această problemă următoarei reuniuni a statelor părţi. Secretarul general al Naţiunilor Unite va transmite tuturor statelor părţi această solicitare, însoţită de toate informaţiile relevante cu privire la cererea de clarificare. Toate aceste informaţii vor fi prezentate statului parte solicitat, care va avea dreptul să răspundă.

4. Orice stat parte vizat poate solicita secretarului general al Naţiunilor Unite să îşi ofere bunele sale oficii în vederea clarificării respectivei cereri, în funcţie de convenirea reuniunii statelor părţi.

5. Statul parte solicitant poate propune, prin intermediul secretarului general al Naţiunilor Unite, convocarea unei reuniuni speciale a statelor părţi în vederea analizării acestei probleme. Secretarul general al Naţiunilor Unite va comunica imediat această propunere şi toate informaţiile furnizate de statele părţi interesate, solicitând acordul tuturor statelor părţi pentru convocarea unei astfel de reuniuni speciale a statelor părţi, în scopul analizării acestei probleme. În eventualitatea în care în decurs de 14 zile de la această comunicare cel puţin o treime din numărul statelor părţi sunt de acord cu o astfel de reuniune specială, secretarul general al Naţiunilor Unite va convoca această reuniune specială a statelor părţi în următoarele 14 zile. Cvorumul acestei reuniuni va fi constituit din majoritatea statelor părţi.

6. Reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi, după cum va fi cazul, va stabili oportunitatea continuării dezbaterilor cu privire la problema în cauză, luând în considerare toate informaţiile furnizate de statele părţi interesate. Reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi va depune toate eforturile pentru a adopta o decizie prin consens. Dacă în ciuda acestor eforturi nu se poate ajunge la o înţelegere, decizia se va lua cu majoritatea voturilor statelor părţi prezente şi care votează.

7. Toate statele părţi vor coopera pe deplin cu reuniunea statelor părţi sau cu reuniunea specială a statelor părţi, în scopul analizării problemelor în discuţie, inclusiv prin intermediul oricăror misiuni de stabilire a faptelor, care sunt autorizate în conformitate cu prevederile paragrafului 8.

8. Dacă sunt necesare clarificări suplimentare, reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi va autoriza o misiune de stabilire a faptelor şi va decide cu privire la mandatul acesteia cu majoritatea voturilor statelor părţi prezente şi care votează. Statul parte solicitat poate invita în orice moment o misiune de stabilire a faptelor pe teritoriul său. O asemenea misiune va avea loc fără autorizarea reuniunii statelor părţi sau a reuniunii speciale a statelor părţi. Misiunea, formată din cel mult 9 experţi, desemnată şi aprobată în conformitate cu prevederile paragrafelor 9 şi 10, poate culege informaţii suplimentare de la faţa locului sau din alte locuri aflate sub jurisdicţia ori controlul statului parte solicitat, care au legătură directă cu problema aflată în discuţie.

9. Secretarul general al Naţiunilor Unite va pregăti şi va actualiza o listă cuprinzând numele, naţionalităţile şi alte date relevante cu privire la experţii calificaţi propuşi de statele părţi şi o va transmite tuturor statelor părţi. Orice expert inclus în această listă va fi considerat desemnat pentru a face parte din toate misiunile de stabilire a faptelor, cu excepţia situaţiei în care un stat parte îşi declară în scris dezacordul. În această situaţie expertul nu va participa la misiuni de stabilire a faptelor pe teritoriul sau în orice alt loc aflat sub jurisdicţia ori controlul statului parte care a avut obiecţii, dacă această neacceptare a fost declarată înainte de desemnarea expertului pentru astfel de misiuni.

10. După primirea unei cereri din partea reuniunii statelor părţi sau a reuniunii speciale a statelor părţi secretarul general al Naţiunilor Unite, după consultarea cu statul parte solicitat, va desemna membrii misiunii, inclusiv şeful acesteia. Nu vor fi incluşi în echipa de stabilire a faptelor experţi ai statelor părţi care au solicitat inspecţia sau care sunt direct afectate de această misiune. Membrii misiunilor de stabilire a faptelor se vor bucura de privilegiile şi de imunităţile conferite de prevederile art. IV din Convenţia privind privilegiile şi imunităţile Naţiunilor Unite, adoptată la 13 februarie 1946.

11. Membrii misiunii de stabilire a faptelor vor sosi pe teritoriul statului parte solicitat cât mai curând posibil, după transmiterea unui aviz cu cel puţin 72 de ore înaintea sosirii acestora. Statul parte inspectat va lua toate măsurile administrative necesare pentru primirea, transportul şi cazarea misiunii şi va răspunde de asigurarea securităţii misiunii pe cât este posibil, atâta timp cât aceasta se află pe teritoriul aflat sub propriul său control.

12. Fără a aduce atingere suveranităţii statului parte solicitat, misiunea de stabilire a faptelor poate introduce pe teritoriul acestuia echipamentul necesar, care va fi folosit exclusiv pentru a obţine informaţii legate de subiectul în discuţie. Înainte de sosire misiunea de stabilire a faptelor va informa statul parte inspectat în legătură cu echipamentul pe care intenţionează să îl utilizeze pe parcursul misiunii.

13. Statul parte solicitat va face toate eforturile pentru a asigura că misiunea de stabilire a faptelor are ocazia să discute cu toate persoanele relevante care ar putea furniza informaţii referitoare la subiectul în discuţie.

14. Statul parte solicitat va asigura accesul misiunii de stabilire a faptelor în toate zonele şi la toate instalaţiile aflate sub controlul său, în locurile din care se presupune că ar putea fi obţinute informaţii relevante. Accesul va fi condiţionat de orice aranjamente pe care statul parte solicitat le consideră necesare pentru:

a) protecţia echipamentului, a informaţiilor şi a zonelor sensibile;

b) protecţia tuturor obligaţiilor constituţionale pe care statul parte solicitat le-ar putea avea cu privire la drepturile de proprietate, cercetare şi confiscări ori cu privire la alte drepturi constituţionale; sau

c) asigurarea protecţiei fizice şi a securităţii membrilor misiunii de stabilire a faptelor.

În eventualitatea în care statul parte solicitat încheie asemenea aranjamente, acesta va depune toate eforturile rezonabile pentru a demonstra, prin mijloace alternative, că respectă această convenţie.

15. Misiunea de stabilire a faptelor poate rămâne maximum 14 zile pe teritoriul statului parte solicitat şi maximum 7 zile într-o anumită zonă, dacă nu a fost altfel convenit.

16. Toate informaţiile furnizate de o manieră confidenţială şi care nu sunt legate de subiectul misiunii de stabilire a faptelor vor fi tratate drept informaţii confidenţiale.

17. Prin intermediul secretarului general al Naţiunilor Unite misiunea de stabilire a faptelor va raporta reuniunii statelor părţi sau reuniunii speciale a statelor părţi concluziile sale.

18. Reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi va lua în discuţie toate informaţiile relevante, inclusiv raportul prezentat de misiunea de stabilire a faptelor, şi poate cere statului parte solicitat să ia măsuri pentru rezolvarea problemei în discuţie într-o perioadă dată. Statul parte solicitat va raporta în legătură cu toate măsurile luate ca răspuns la această cerere.

19. Reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi poate sugera statelor părţi interesate căi şi mijloace pentru clarificarea sau rezolvarea problemei în discuţie, inclusiv iniţierea de proceduri conforme cu dreptul internaţional. În situaţia în care problema în discuţie este determinată de circumstanţe în afara controlului statului parte solicitat, reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi poate recomanda măsuri adecvate, inclusiv folosirea măsurilor de cooperare la care se referă art. 6.

20. Reuniunea statelor părţi sau reuniunea specială a statelor părţi va întreprinde toate eforturile pentru a adopta prin consens deciziile la care se

referă prevederile paragrafelor 18 şi 19, iar altfel, printr-o majoritate de două treimi din numărul statelor părţi care sunt prezente şi votează.

ART. 9 Măsurile naţionale de aplicare

Fiecare stat parte va lua toate măsurile juridice, administrative şi alte măsuri adecvate, inclusiv aplicarea de sancţiuni penale, pe care le consideră necesare pentru prevenirea şi suprimarea oricărei activităţi interzise unui stat parte în temeiul acestei convenţii, desfăşurată de persoane sau pe teritoriul aflat sub jurisdicţia ori controlul acestuia.

ART. 10 Rezolvarea diferendelor

1. Statele părţi se vor consulta şi vor coopera pentru rezolvarea oricărui diferend care ar putea apărea în legătură cu aplicarea sau cu interpretarea prezentei convenţii. Fiecare stat parte poate aduce un astfel de diferend în faţa reuniunii statelor părţi.

2. Reuniunea statelor părţi poate contribui la rezolvarea diferendului prin orice mijloace pe care le consideră potrivite, inclusiv oferirea de bune oficii, solicitând statelor părţi aflate în diferend să înceapă procedura de rezolvare a acestuia la alegerea lor, recomandând un termen limită pentru orice procedură asupra căreia se va fi căzut de acord.

3. Acest articol nu aduce atingere prevederilor convenţiei care se referă la facilitarea şi clarificarea aplicării acesteia.

ART. 11 Reuniunile statelor părţi

1. Statele părţi se vor întruni regulat pentru a discuta orice problemă referitoare la aplicarea convenţiei, inclusiv:

a) funcţionarea şi stadiul aplicării prevederilor prezentei convenţii;

b) probleme decurgând din rapoartele prezentate conform prevederilor convenţiei;

c) asistenţa şi cooperarea internaţională în conformitate cu art. 6;

d) dezvoltarea tehnologiilor de deminare;

e) prezentările pe care le fac statele părţi conform art. 8; şi

f) decizii referitoare la prezentările făcute de statele părţi conform art. 5.

2. Prima reuniune a statelor părţi va fi convocată de secretarul general al Naţiunilor Unite în decurs de un an de la data intrării în vigoare a prezentei convenţii. Următoarele reuniuni vor fi convocate anual de secretarul general al Naţiunilor Unite, până la prima Conferinţă de evaluare a aplicării convenţiei.

3. În condiţiile specificate la art. 8 secretarul general al Naţiunilor Unite va convoca o reuniune specială a statelor părţi.

4. Statele care nu sunt părţi la prezenta convenţie, Naţiunile Unite, alte organizaţii sau instituţii internaţionale cu atribuţii în domeniu, organizaţii regionale, Comitetul Internaţional al Crucii Roşii şi organizaţii neguvernamentale relevante pot fi invitate să participe la aceste reuniuni cu statut de observatori, în conformitate cu Regulile de procedură convenite.

ART. 12 Conferinţele de evaluare a aplicării

1. O conferinţă de evaluare a aplicării va fi convocată de secretarul general al Naţiunilor Unite la 5 ani după intrarea în vigoare a prezentei convenţii. Următoarele conferinţe de evaluare a aplicării vor fi convocate de secretarul general al Naţiunilor Unite la solicitarea unuia sau mai multor state părţi, cu condiţia ca intervalul dintre conferinţele de evaluare a aplicării să nu fie în nici un caz mai mic de 5 ani. Toate statele părţi la prezenta convenţie vor fi invitate la fiecare conferinţă de evaluare a aplicării.

2. Scopul Conferinţei de evaluare a aplicării va fi:

a) examinarea funcţionării şi a stadiului ratificării prezentei convenţii;

b) analizarea necesităţii convocării de reuniuni ale statelor părţi, la care se face referire în paragraful 2 al art. 11, precum şi intervalul dintre aceste reuniuni;

c) adoptarea de decizii privind prezentările făcute de statele părţi în conformitate cu prevederile art. 5; şi

d) adoptarea, dacă este necesar, în raportul final a concluziilor referitoare la implementarea prezentei convenţii.

3. Statele care nu sunt părţi la prezenta convenţie, Naţiunile Unite, alte organizaţii sau instituţii internaţionale relevante, organizaţii regionale, Comitetul Internaţional al Crucii Roşii şi organizaţii neguvernamentale relevante pot fi invitate să participe la fiecare conferinţă de evaluare a aplicării ca observatori, în conformitate cu Regulile de procedură convenite.

ART. 13 Amendamente

1. În orice moment după intrarea în vigoare a prezentei convenţii orice stat parte poate propune amendamente la aceasta. Orice propunere pentru un amendament va fi comunicată depozitarului, care o va transmite tuturor statelor părţi şi le va consulta în legătură cu oportunitatea convocării unei conferinţe de amendare care să analizeze propunerea. Dacă majoritatea statelor părţi notifică depozitarul, nu mai târziu de 30 de zile după ce propunerea a circulat, că sprijină dezbaterea propunerii de amendare, depozitarul va convoca o conferinţă de amendare la care vor fi invitate toate statele părţi.

2. Statele care nu sunt părţi la prezenta convenţie, Naţiunile Unite, alte organizaţii internaţionale sau instituţii relevante, organizaţii regionale,

Comitetul Internaţional al Crucii Roşii şi organizaţii neguvernamentale relevante pot fi invitate să participe la fiecare conferinţă de amendare, cu statut de observatori, în conformitate cu Regulile de procedură convenite.

3. Conferinţa de amendare va avea loc imediat după reuniunea statelor părţi sau după Conferinţa de evaluare a aplicării, în afară de cazul în care majoritatea statelor părţi solicită să fie organizată mai devreme.

4. Orice amendament la prezenta convenţie va fi adoptat cu o majoritate de două treimi din numărul statelor părţi prezente şi care votează la Conferinţa de amendare. Depozitarul va comunica statelor părţi orice amendament astfel adoptat.

5. Un amendament la prezenta convenţie va intra în vigoare, pentru toate statele părţi la prezenta convenţie care l-au acceptat, în momentul în care majoritatea statelor părţi au depus instrumentele de acceptare la depozitar. Apoi va intra în vigoare pentru orice alt stat parte la data la care acesta depune instrumentul de acceptare.

ART. 14 Costuri

1. Costurile reuniunilor statelor părţi, ale reuniunilor speciale ale statelor părţi, ale conferinţelor de evaluare a aplicării şi ale conferinţelor de amendare vor fi suportate de statele părţi şi de statele care nu sunt părţi la prezenta convenţie, participante la aceste reuniuni, în conformitate cu baremul de contribuţii al Naţiunilor Unite, ajustat în mod corespunzător.

2. Costurile care revin secretarului general al Naţiunilor Unite în conformitate cu prevederile art. 7 şi 8, precum şi costurile oricărei misiuni de stabilire a faptelor vor fi suportate de statele părţi în conformitate cu baremul de contribuţii al Naţiunilor Unite, ajustat în mod corespunzător.

ART. 15 Semnarea

Prezenta convenţie, adoptată la Oslo, Norvegia, la data de 18 septembrie 1997, va fi deschisă spre semnare la **Ottawa**, Canada, pentru toate statele, începând cu data de 3 decembrie 1997 până la data de 4 decembrie 1997, şi la sediul Naţiunilor Unite din New York, începând cu data de 5 decembrie 1997 şi până la intrarea sa în vigoare.

ART. 16 Ratificare, acceptare, aprobare sau aderare

1. Prezenta convenţie face subiectul ratificării, al acceptării sau al aprobării semnatarilor.

2. Prezenta convenţie va fi deschisă pentru aderare oricărui stat care nu a semnat-o.

3. Instrumentele de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare vor fi depuse la depozitar.

ART. 17 Intrarea în vigoare

1. Prezenta convenţie va intra în vigoare în prima zi a celei de-a şasea luni după luna în care a fost depozitat cel de-al 40-lea instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare.

2. Pentru orice stat care depune instrumentul de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare după data la care a fost depozitat cel de-al 40-lea instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, prezenta convenţie va intra în vigoare în prima zi a celei de-a şasea luni de la data la care acel stat a depus instrumentul de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare.

ART. 18 Aplicarea provizorie

Orice stat poate, la data ratificării, acceptării, aprobării sau a aderării, să declare că va aplica provizoriu prevederile paragrafului 1 al art. 1 din prezenta convenţie până la intrarea sa în vigoare.

ART. 19 Rezerve

Articolele prezentei convenţii nu vor fi supuse rezervelor.

ART. 20 Durata şi retragerea

1. Prezenta convenţie se va aplica pe o perioadă nelimitată.

2. În exercitarea suveranităţii sale naţionale fiecare stat parte va avea dreptul să se retragă din prezenta convenţie. Respectivul stat parte va notifica o asemenea retragere tuturor statelor părţi, depozitarului şi Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite. Un asemenea instrument de retragere va include o explicaţie detaliată a motivelor acestei retrageri.

3. O asemenea retragere va avea efect numai la 6 luni de la primirea instrumentului de retragere de către depozitar. Dacă la expirarea perioadei de 6 luni statul parte care se retrage este angajat în conflict armat, retragerea nu va avea efect înainte de sfârşitul conflictului armat.

4. Retragerea unui stat parte din prezenta convenţie nu va afecta în nici un fel obligaţia statelor de a continua să se achite de obligaţiile asumate prin orice norme de drept internaţional pertinente.

ART. 21 Depozitarul

Secretarul general al Naţiunilor Unite este desemnat prin prezenta dispoziţie ca depozitar al prezentei convenţii.

ART. 22 Texte autentice

Originalul prezentei convenţii, ale cărui texte în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă şi spaniolă sunt deopotrivă autentice, va fi depus la secretarul general al Naţiunilor Unite.